ומביא קטורת ומחלל עליהן ונותנים אותה לאומנין בשכרן [א]אותן המעות מה יעשה בהן רבי אומר אומר אני יתנו לבית גרמו ולבית אבטינס שהיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעשה לחם הפנים א"ר שמואל בר רב יצחק והן שהיו חייבין [ב]להן מעות משעה ראשונה (א)רבי חייה בר בא בעי לא היו חייבין להן מעות משעה הראשונה [ג]אתא רבי (ביבי) בא בשם ר' חייה בשם ר' יוסי (יוחנן) [א]מקייצין בהן את המזבח ר' בא בר כהן בעי קומי ר' יוסה מחלפא שיטתי' דר' חייא בר בא [ד]תמן צריכה ליה וכה פשיטא ליה הא דצריכה ליה בכלי שרת הא דפשיטא ליה בקיץ למזבח דאיתפלגון פיטמה[ה] בחולין (ב)ר' יוסי בי רבי חנינה אמר [ב]פסולה רבי יהושע בן לוי אמר כשירה[ו] מה טעמא דרבי יוסי בי רבי חנינה קודש היא שתהא הווייתה בקודש מה טעמא דרבי יהושע בן לוי קודש היא שתהא באה מתרומת הלשכה (ג)אמר רבי יוסי בי רבי בון אתיא דרבי יוסי בן חנינה כשמואל ודרבי יהושע בן לוי כר' יוחנן דתנינן [ו] המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור רבי יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרי קטורת ודרבי יוסי בי ר' חנינה כשמואל דאמר רב הונא בשם שמואל מכתשת[ז] עשו אותה ככלי שרת לקדש א"ר יוסי בי רבי בון אמרה (ר' זעירא קמיה) רבי חונא קומי רבי יוסי דבר שקדש בכלי שרת נפדה א"ל ולא דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא במותר דאיתפלגון הותירו[ח] תמימים שמואל אמר [ג]נפדין כתמימים ורבי יוחנן אמר נפדין כפסולי המוקדשים הותירו[ט] שעירים על דעתיה דשמואל אם עולה (ד)נפדית לא כ"ש חטאת על דעתיה דר' יוחנן א"ר זעירא ירעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין בהן את המזבח וקשיא יש חטאה שקריבה עולה אמר ר' יוסה [ה] שנייא[י] היא שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה אמר רבי חייא (חנינה) תנאי ב"ד הוא על המותר שיקרבו עולות:

מתני'

מן האומנין נותנין להן כנגד הבנין וכנגד השבח יחד: **אומן המעות.** שחללו בו הקטורת והיה כראשונה לצורך האומנין מה יעשו בהן: **יתנו לבית גרמו וכו'.** שמקבלין שכרן מתרומת הלשכה: **והן וכו'.** והוא שיהו חייבין להן לבית גרמו מעות משנה שעברה דאי משנה הבאה אף שכרן באה מתרומה חדשה: **בעי.** שאל אם לא היו וכו' מה יעשו במעות הראשונות: **תמן צריכא ליה.** מעיקרא מיבעיא ליה והשתא פשיטא ליה דר' בא בשם ר' חייא בר בא אמר למילתיהו: **ומשני הן צריכא ליה.** הא דקמבעיא ליה אם הן כשרין לכלי שרת כשירי הלשכה או דהוו להו כמותר תרומת הלשכה אבל לקיץ המזבח ודאי כשרין דהא מותר תרומת הלשכה לקיץ המזבח באה: **דאיתפלגון.** דפליגי ר"י ב"ח ור"י ב"ל: **פיטמה.** לקטורת בכלי חול: **קדש היא.** קדש תהיה לכם: **שתהא הווייתה בקדש.** שכל מעשיה לא יהיו אלא בקדש: **שתהא באה מתרומת הלשכה.** אבל אין צריך לעשותה בקודש: **דתנינן.** בסיפא: **המקדיש נכסיו.** וקי"ל סתם הקדשות לבדק הבית: **והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור.** וכל המקדיש דבר הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם והראוי לקרבן יחיד מוכרין אותו ליחיד והראוי לקרבן צבור שאי אפשר להקריבו כך דצריך לקנות מקופת הלשכה הלכך נותנין אותן לאומנין בשכרן: **רבי יוחנן אמר.** הא דתנן והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור היינו קטורת דאי בהמה הא תני לה בסיפא והיא ראויה ליחיד כמו לצבור ואי יינות ושמנים וסלתות הא תני להו אלא קטורת דאינה ראויה אלא לצבור אלמא עושין קטורת מחולין ובחוץ וקשיא לר"י ב"ח: **באומן של בית אבטינס.** שהיה נוטל בשכרו מותר הקטורת שנתותר אלא שהיו לוקחין ממנו אחר כך ולא הספיקו ליקח עד שהוקדשה ולעולם בקדש נעשית וכר"י ב"ח: **מכתשת.** שמכתשו בה הקטורת היתה כלי שרת לקדש לכל מעשיה בקדש: **דבר שקדש בכלי שרת נפדה.** בתמיה ואנן תנן נותנין אותה לאומנין בשכרן: **א"ל ולאו שמואל היא.** כלומר מאן אמרה לכך שמכתשת שמואל ושמואל הוא דאמר שהקילו כמותר קדשים: **דאיתפלגון.** דפליגי שמואל ור"י: **הותירו תמידין.** שלקחו ממעות צבור מתרומת הלשכה דתנן בערכין אין פוחתין מששה טלאים המבוקרין בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לצבור ממעות התרומה של אשתקד שנאמר חדש בחדשו חדש והבא קרבנות מתרומה חדשה ונמצא בכל שנה ושנה ד' טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו שהותירו שלא הוצרכו להקריבו בשנה שעברה: **שמואל אמר נפדין כתמימין.** להכשירן בשנה זו ומחללין אותן על מעות חולין ואותן המעות ילכו למותר התרומה הישנה וכיון שיצאו לחולין חוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה ויקרבו בשנה זו ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מום כדקי"ל מואם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר אילו של צבור נפדין דלב ב"ד מתנה עליהן ובלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה חדשה שאין הקדש מתחלל על הקדש: **נפדין כפסולי המוקדשין.** וירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה דקדושת הגוף שבהן להיכן הלכה ואין מתחללין בלא מום: **הותירו שעירים.** שקנו הצבור מתרומה הישנה כגון שעיר של ר"ח אדר שאבד ונמצא בניסן: **אם עולה נפדית.** להקריבה עולה ואע"ג שאם מניחין אותה לרעות עד שיסתאב נמי דמיה נופלין לקיץ המזבח להקריב עולה אפ"ה נפדית להקריבה עצמה עולה: **לא כ"ש חטאת.** שאם מניחין אותה שאינה קריבה אלא עולה: **ר"ז אומר ירעו.** השעירים כמו העולות: **מקיילין בהן.** בשעירים שנותרו משנה לשנה את המזבח כשהמזבח בטל מקריבין אותן לנדבות צבור: **וקשיא יש חטאת קריבה עולה.** דשעירי הצבור חטאת הן וקיץ המזבח עולות הן: **שנייא היא.** שאני קרבנות צבור שאין נקבעין לשם מה שיהיו אלא בשחיטתן וכל זמן שהן חיים רשות ביד צבור לשנותן למה שירצו: **תנאי ב"ד על המותרות.** אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל שאר חטאות של צבור אין משהין להיות עולות:

משנת אליהו

נוסחת רבינו הגאון נ"ע. ובמפרשים מה דמהפכין בגירסתו תמן פשיטא ליה דקאי אדלעיל והכי גרים לעיל בעי ר"ח בר בא ועיין בשבועות י"א א' אלא משום תפסל בלינה כו' ובמנחות ל' ע"ב ואם לנו נפסלו כו' ובשבועות י"א א' ד"ה מכל מקום כו': **ה"ג ספסר באומן שהיה נוטל בשכרו קטורת.** ובמפרשים והכי מתרץ לה נמי במסכת כריתות ו' ע"א אמר רבי הושעיא באומן האומנת לאומנין בשכרן ועיין רש"י שם ד"ה מפרישין מהקדש ב"ה את שכר האומנין המחוקים את ב"ה ועיין ברש"י שם ד"ה המקדיש נכסיו דקאמר ובגמרא מפרש באומן בית אבטינס כו' ועיין מעילה י"ד וברש"י שם דאיירי לאומני הבנין שלה סוגיא ודברי רש"י בשבועות י' ע"ב ד"ה מפרישין סתרי אהדדי ועי' תוספות שם ד"ה מפרישין כו' ותו"ם נ"ל טולי אלו יתנו הקטרת לאומנין בשכרן ורש"י נסכר כלן וכתב דכל זמן שהיא בקדושתה אינו רשאי ליתנו לאומנין דכל דבר שראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם ועיין רש"י במעילה שם ד"ה מותר כו' ואי קשיא כו' ומ"מ היית קטרת דיחיד כו' וכן האריך המשנה למלך בסוף הל' שקלים. לא א"מ סוגיא דכריתות דפריך הא בטלו מותרות תני חוזרין ולוקחין וכשלא תני ואפ"ד דחילוק בין יחיד לרבים בענין נתינת הקטרת לאומן ה"נ בענין חוזר ולוקח חלוקים הם ומתמשיך מתחת זו אלא א"ר יוסף כו' ש"מ דליתא לכולי חילוק ומ"מ א"נ הכא מיירי בשכר פיטום של שנה חדשה כו' לא הזכירו הירושלמי זו ולדידהו יסבור אוקימתא דירושלמי וכן שהיו חייבין להן מעות משעה ראשונה כו' והרמב"ם שם בסוף הל' שקלים נקט סתם אומנים וכן אע"ג דבפירושו מזכיר של ממשני הקטורת נ"ל דשם פירש אליביה דרבי ופסק כסתמא דהאי מתניתא: **א"ל ולאו דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא שהקילו חכמים במותרות.** בבבלי שבועות י"א ע"ב מיתלתא הסוגיא ור"י סבר ליה נפדין כתמימין. וליכא שם דעת אין נפדין כתמימין אלא ר"ם דלא ס"ל לב ב"ד מתנה כו' וגם לר"ם גופיה ס"ל דמקיילין בהן את המזבח ודרבי יוחנן הוא דקאמר לה התם. ומדוקדק מה דאמר התם לר"ם אין נפדין תמימים. אבל לא כפסולי המוקדשים דהיינו דלא ס"ל ירעו אלא דבמנחות ע"ט ב' משמע דלר"ם אולא לגיטה כבר הקשו התוס' בשבועות שם ד"ה מקיילין ובמנחות שם ד"ה דלית ליה כו' ומילו דמשום חטאות נקט ליה דבשעירי חטאות בהדיא קאמר רב שמואל ב"י דאין מקיילין אלא בדמיהן. ונראה דשלא סוגיא דירושלמי איירי לרבנן מדלא הזכירו ר"ם כלל וגם בכל הסוגיא לא הזכירו סברת דלב ב"ד כו' אלא דרבי יוסה דהשיב ואת הוא רבי יוסה דבסוף מפיק שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה. ואדהו הוא דהשיב לר"ז הוא דשמואל אומר קל הוא שהקילו במותרות ויהיה סברת אתם דבמותרות הקילו. ור"י ס"ל דלא הקילו כל כך אלא דירעו ויפול דמיה לקיץ המזבח לעולה. וכשהותירו שעירים לשמואל נפדים נ"כ מחמת טעם הנ"ל דהקילו במותרות ופדין מותכתן כו'. ולר"י ירעו. ור"ם גבר"י ס"ל לר"י דמקיילין בהן כו' ול"ל דר"ם כר"י קאי אסוגיא מילתא דרבי יוחנן ולדידיה גם בתמידין לר"י מקיילין בהן כו' דודאי לא מסתבר למימר דבשעירים מקיילין ולא בתמידין דהא תמידין המה גם כן עולה ואי בשעירים מקילים כ"ש בתמידין. ויקשה ויש חטאת כו' אבל לר"י שניא כו' שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה ולפיין לא

תקלין חדתין

כלומר כשהן בונין בבדק הבית היו קונין כל צרכי הבנין ממעות חולין כו' ולאחר שנגמר היו מקדישין אותו כן שהיו מחללין מעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבח שהשביחו האומנין בבנין ושכר האומנין ואמר שמחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין ונמצא קדוש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין כו'. מ"ט אמאי דמתגרי מעות מקדש להו דאמר מיחול קדושת מעות אבנין ויהיב להו לאומנין בשכרן. כיון דמתגרי מעות מקדש להו לאלתר וכיון דמקדש להו שוב א"י לקנות בהן דבר של חולין בהדיא לפי שהמוכר היה מועל בהן לפיכך צריך שיאמר תיחול כו' שיהא מחלל קודש שיבואו לידי המוכר מיתני מותר הקטורת מה היו עושין כו' מפרישין ממנה ממותר הקטורת כנגד שכר האומנין דקפ"ד לאלתר כשקנו צרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קנייה על העצים ועל האבנים ועל כל צרכי הבנין שקנו ופורעין אבל לא שכר האומנין שבונין בבנין שהכל היה קודש חוץ מן השבח שהיו משביחין בכל יום ובכל יום היה הגזבר מביא מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל על שבח הבנין שהשביחו באותו יום והיינו טעמא דעושין בכל יום והיינו טעמא כו' משום דאמרי לעיל מאן דמתגרי מעות כו' והיה המעות חולין והבנין קודש אבל לא היה הגזבר נותן להם המעות לאלתר דשכירות אינו משתלמת אלא לבסוף כשנגמר הבנין כו' ועדיין לא היה שם מותר הקטורת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטורת שצריכין ללקח מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטורת על אותן מעות חולין שיש ביד הגזבר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והרי הקטורת חול והמעות חזרו לקדושתן כבתחלה ומחזרין ולוקחין כו' יפריך ואמאי ניחליה אבנין. ואם"ד כדאמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין ניחליה לקטורת אבנין עצמו ואמאי מפרישין כו': ומשני דליכא בנין שלא בנו אותה כלום. והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות. עכ"ל גמרא שם. והכי מתפרשת סוגיין תביא מעות של בדק הבית מה שצריך ליתן לאומני הבנין וכעד הבנין ומחללן אבנין. היינו לאחר גמר הבנין אומר תיחול קדושת מעות אבנין וכמסקנא דהתם: **ומביא קטרת.** היינו מותר הקטורת הנ"ל: **ומחלל עליהן.** ר"ל על מעות הנ"ל שיצאו לחולין והן ביד הגזבר: **ונותנן לאומנין בשכרן.** היינו המותר הקטורת שחילל על המעות והקטורת יצאו לחולין נותנין לאומנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפירש הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן מעות מה יעשה בהן. דפשיטא דשם מותר הקטורת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: **אמר רבי אומר אני יתנו לבית גרמו כו'.** כלומר דרבי לא ניחא ליה שיבואו הקטורת ליד אומני הבנין רק דוקא ליד אומני הקטורת וס"ל דת"ק במתני' על מעות האומנין אע"ג דאמר סתם אומנין ימנן לאומני הקטורת והכ"ק שמפרישין מעות מתרומה ישנה לשכר בית אבטינס כפי שמגיע להם כעד מלאכת הקטורת משנה שעברה והוי השכר חולין תכף כשמוכה לכן הגזבר. ואחר כך מביא הגזבר מותר הקטורת ומחלל על המעות האומנין הנ"ל ונותן הקטורת שנעשו חולין לידי אומני בית אבטינס והמעות יחזרו לתרומה ישנה וחוזרין ולוקחין כו': **והן שהיו חייבין להן מעות משנה ראשונה.** כלומר דוקא כשהיו חייבין לאומני בית אבטינס מעות משנה ראשונה ושפיר מחללין על הקטורת והמעות יפלו לתרומה ישנה: **ה"ג ר"ח בר בא בעי לא היו חייבין להם מעות משעה ראשונה מהו.** דכשאין חייבין להן משעה ראשונה אם כן מה שאמר מחללן על מעות האומנין על כרחך על המעות שלוקח הגזבר מלשכה מתרומה חדשה ואם כן כשמחללן על מותר הקטורת שבאה מתרומה ישנה ונעשו המעות קודש אותן מעות מה יעשה בהן דלהחזירן לתרומה ישנה לא מסתבר כיון שנטלו מתרומה חדשה וליקח הקטורת מהאומן צריך מתרומה חדשה והן חליפי מותר הקטורת דישנה והא בעי לרבי דלר"ש ב"ג אף שלא היה מגיע לאומני הבנין משעה ראשונה ונותן להם מלשכת ב"ה ממה שיגיע עכשיו שפיר יחולו מעות ב"ה המתפסין במותר הקטורת ליפול לתרומה ישנה כמו אילו הי' מגיע להם משעה ראשונה מכ"ה משא"כ לרבי כנ"ל: **אתא ר"ב כו' מקיילין בהן את המזבח.** כיון דהן חליפי מותר קטרת שבאה מתרומה ישנה שפיריה לקיץ המזבח לכן מקיילין בהן את המזבח: **ה"ג תמן פשיטא ליה והכא צריכא ליה.** ונראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירולי יבם דקאמר שם בעי ר"ח בר בא עד כדין בירולי לא אפי' בירולי יבם כו'. יפלו לקיץ המזבח דפשיטא ליה שם בבירולי יבם אף על גב שהן חול דאתי לקיץ המזבח והכא מספקא ליה. ומשני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם בירולי יבם תכ"פ הן בכלי שרת. ומה שבפנים קדשו רק דבירולין ס"ל לר"ע דלא קדים להו וא"כ דין קודש להם דלא יש זנח כו' ונפסלו בלינה ולהכי לקיץ המזבח משא"כ הכא לאחר מ"ד פסולה היא ולכן מספקא ליה ומה דצריכא ליה. היינו כהא"ג שנתפטמו הקטורת בחול דפליגי בזה אי כשרה אי פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקיץ המזבח או לא: **דאיתפלגון פיטמה בחול.** בכלי חול: **קודש היא.** הווייתה בקודש. תמיהת היא דר"ש לה שיהיה בכלי קודש וא"ל פסולה והכי דר"ש לה בבבלי בפ"ק דכריתות: **מתרומת הלשכה.** אבל פיטמה בחול כשירה: **דקנינא בשיפא דמתני' ראוים לקרבנות צבור.** ר"י אמר קטורת היינו הראוים לקרבנות צבור. דבהמה ואינך אמריתי הא תני להו וראוין ליחיד כמו לצבור אע"כ קטורת דאינה ראויה אלא לצבור הרי דקטורת שנתפטמה בחול כשירה דהא נכסי חולין היו ואתיא כריב"ל וקשיא לריב"ח: **ודחי תפתר באומן שהיה נוטל בשכרו קטרת** ונתפטמה בקודש ול"ג של בית אבטינס דהא המקדיש נכסיו סתמא קתני דקאי אכל מי שמקדיש נכסיו ולא מסתבר לאוקמי בבית אבטינס לחוד וגם הא רבי לחוד הוא דס"ל הכי דיתנו לאומני בית אבטינס אבל ר"ש בר כיסנא וסתמא דמתני' לאומנין סתם נקט דהיינו אומני הבנין: **בכלי שרת לקודש.** אלמא דיקא כ"ש בעינן ובחול פסולה: **דבר שקדש בכ"ש נפדה.** פריך אי איירי בנתפטמה בכ"ש היאך נפדה שיגיעו לאומנין ע"י החילול: **ולאו דשמואל היא.** דהוא מרא דשמעתין וס"ל דהקילו במותר לענין פדיון: **הותירו תמידין.** הובא בבבלי פ"ק דשבועות (י' ע"א) והיינו משום דתנן בערכין (י"ג) אין פוחתין מששה טלאים המבוקרין בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לצבור ממעות התרומה של אשתקד כדאמר במסכת ר"ה חדש ויבא קרבן מת"ח ונמצאו בכל שנה ארבע טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה ישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריב בשנה שעברה והותירו: **נפדין תמימים.** להכשירן בשנה זו מחללין אותן על מעות חולין ואותן המעות ילכו למותר התרומה ישנה שעושין מהן ריקועי פחים ליפוי לבית ק"ק כדלעיל וכיון שיצאו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זו

ולאפ"ה שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מום כדקי"ל [illegible]

מסורת הש"ס

א) ירושלמי יומא פ"ה הל"ה, ב) כריתות ו א, ג) לקמן הל"ד, ד) ער' שבועות יא א, ה) שבועות י ב, ו) ע"ש יב א, ז) שם ע"ב

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פרק ד משקלים הלי"ב:
לג ב מיי' פרק ג מכלי המקדש הלכה ו:
לד ג מיי' פרק ד משקלים הל"א:

נוסחת הבבלי

(א) ר' חייא כו' אתא ר' בינא ור' חייא בשם ר' יוחנן מקיילין כו' חנינא בר כהן שאיל לר' יוסי מחלפתא כו': (ב) ר"י בר' חנינא כו' כשירה הוא דעתיה דר' יוסי בר' חנינא קודש היא כדי שתהא הוייתה בקדש (שעשו) דעתיה דריב"ל קדש היא כו' הלשכה אתיא דר' יוסי בר' חנינא כשמואל אתיא דריב"ל כר"י דהא תנינא המקדיש כו': (ג) א"ר יוסי דר' אבין אמר' ר' זעירא קמיה דרב הונא דבר שהוא קדוש בכ"ש נפדה כו': (ד) נפדית כל שכן חטאת כו' שמואל בר יצחק כו' א"ר חנינא תנאי כו':

הגהות הגר"א

[א] מלית אותן המעות מה יעשה בהן ל"ג וה"פ ומביא קטרת ומחלל עליהן ונותנים לאומנין בשכרן היינו מותר הקטורת שחילל על המעות והקטורת יצא לחולין נותנין לאומנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפי' הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן המעות מה יעשה בהן דפשיטא דשם מותר הקטורת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: [ב] ל"ל שהיו חייבין עליהן וכו': [ג] ה"ג לא היו חייבין להן מעות משעה ראשונה מחללין על מעות האומנין אותן מעות מה יעשה בהן אתא ר' ביבי וכו'. ואם תרצה לידע כוונת הגאון הנ"ל בגי' זו עי' בספר תקלין חדתין ותמצא טעם מספיק כי כאן קצרה היריעה להכיל את כל דבריו: [ד] ה"ג תמן פשיטא ליה והכא צריכא ליה הא דפשיטא ליה בכלי שרת והא דצריכא ליה בחול. נראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירולי יבם דקאמר שם בעי ר"ח בר בא עד כדין בירולי לא אפילו בירולי יבם וכו' יפלו לקיץ המזבח דפשיטא ליה שם

גליון הש"ס

[א] עי' תוס' שבועות דף יב ע"ב ד"ה ואף דהוא טעמם דלב ב"ד מתנה עליהם, ותמהתי לא נראה כן וצ"ע: